

ikke Hensyn til det store Jordtab, adskillige af de i Forordningen omhandlede meget omfangsrige Hegn vilde medføre, medens dette Jordtab paa Agerbrugets nuværende Standpunkt er af ikke ringe Betydning. Da Kørlægning (Drainage) paa den Tid endnu ikke var kjendt, kunde der ikke dengang være Spørgsmaal om at tage Hensyn til, at Hegnsplantninger, navnlig de, som bestaae af Pile, i høi Grad vanskeliggjøre Gjennemførelsen af denne Kørlægningensmaade. At slige Beplantningshegn, foruden at lægge stærkt Beslag paa Kræfterne i det omliggende Jordsmon, ogsaa ere til Skade for de Jorder, som beslygges af samme, og at denne Skade, naar Hegnene gaar fra Ost til Vest, navnlig kan være meget betydelig paa de norden for samme liggende Jorder, lagde man paa Grund af Agerbrugets daværende lave Standpunkt ikke videre Vægt paa, medens man paa den anden Side betragtede det som et stort Fortrin ved høie Beplantningshegn, at de kunde give deres Giere Indtægt ved Gjerdselrugst, jfr. Forordningens §§ 11 og 28, og derfor søgte at befordre deres Udbredelse. Nu betragtes disse Forhold paa en ganske anden Maade, idet man er kommen til Erkjendelse af, at den Indtægt og det Væ, slige Hegn kunne afgive, meget ofte ikke kunne opveie de Ulemper og den Skade, samme afstedkomme.

Medens der saaledes paa den ene Side er al Anledning til at virke for, at de herhenhørende foreløbde Regler afløses af mere tidsvarende Bestemmelser, maa man dog paa den anden Side finde fuld Føie til herved at gaar frem med Varsomhed, da de i Henhold til de nugældende Lovbestemmelser anbragte under de nuværende Forhold tildeels uhenigtsmæssige og skadelige Hegn hyppigt ikke ville kunne afløses af nye tidsvarende Hegn uden betydeligt Arbejde og større Beføstning for Vedkommende. — Navnlig i en enkelt Retning, nemlig med Hensyn til de store Beplantningshegn, er den almindelige Bevidsthed om denne Hegnsmaades Skadelighed traadt frem med saa stor Styrke, at man har anseet det rettest, foruden at ophæve Forpligtelsen til at opføre det i Forordningens §§ 3 og 16 ommeldte varige Hegn, ogsaa at borttage de særligt til

saadant Hegns Opførelse tidligere knyttede Begunstigelser (§§ 11 og 12 med flere Steder). — Forøvrigt har man, for at give de herhenhørende Bestemmelser en større Overstuelighed, valgt den Fremgangsmaade, ikke at knytte de nye Bestemmelser, som der turde være Anledning til nu at fastsætte, som en Tilføining til Bestemmelserne i Forordning 29de October 1794, men at optage dem af Forordningens Bestemmelser, som der turde være Føie til at bibeholde, i dette Lovforlags Indhold. — Naar nye tidsvarende Hegn efterhaanden blive almindelige ved Siden af de foreløbde Hegn, ville hines Fortrin og disses Mangler træde klarere frem, og man har da al Grund til at vente, at den mere og mere indtrædende almindelige Erkjendelse af sidstnævnte i stadig større Udstrækning vil bevirke deres Afløsning med tidsvarende Hegn.

Med Hensyn til Lovforflagets enkelte Paragrapher bemærkes Følgende:

ad § 1.

Ministeriet har fundet overveiende Betænkelighed ved af de tidligere foreskrevne lovlige Hegn her at gjenoptage de under h i Forordning 29de October 1794 § 1 ommeldte Landveisgravter, da disse ikke afgive den fornødne Sikkerhed mod fremmede Kreaturer.

ad § 2.

Medens man i Henhold til, hvad ovenfor er bemærket, paa en enkelt Undtagelse nær, ikke har betaget de nuværende Hegn deres Lovlighed, har man ved Siden heraf betegnet ethvert Hegn, der efter de stedlige Forhold kan opfylde sin Bestemmelse, som lovligt. At give nærmere Regler for Hviden og den øvrige Beskaffenhed af de Hegn, som ved Siden af de forommeldte skulle ansees for lovlige, vil efter Ministeriets Opfattelse af de herhenhørende Forhold være forbunden med Mislighed. Hvad der i denne Henseende passer for det ene Sted, passer ikke for det andet, og man vilde vel ved at holde sig til mindre Kredse kunne tage Hensyn til den forskellige Anvendelse og Behandling af Kreaturerne i de forskellige Dele af Landet, som maae være af